

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 483/06
31.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажић, Браниславе Апостоловић, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", кога заступа БВ, радник туженог ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље против пресуде Окружног суда у Крушевцу Гж1. бр. 2164/05 од 30.11.2005. године, у седници одржаној 31.05.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Крушевцу Гж1. бр. 2164/05 од 30.11.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Трстенику П. бр. 735/04 од 22.09.2005. године, ставом 1. изреке обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде штете због изгубљене зараде, регреса за годишњи одмор и топлог obroка, због незаконите одлуке о престанку радног односа, за 1999., 2000., 2001., 2002., 2003. и 2004. годину исплати износе наведене у ставу 1. изреке првостепене пресуде са законском затезном каматом од доспелости, за сваки месец почев од 1-вог у наредном месецу до исплате. Ставом 2. пресуде обавезан је тужени да тужиљи уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и здравствену заштиту, надлежним фондовима, по прописима на дан уплате. Ставом 3. пресуде одбијен је тужбени захтев као неоснован преко износа из става 1. и 2. пресуде а до траженог износа накнаде, а ставом 4. одбијен је захтев тужиље да се обавезе тужени да у радну књижицу тужиље изврши исправку погрешну уписаног радног стажа, тако да уместо датума престанка запослења 07.05.2000. године и датума запослења у 2004. години упише датум запослења 04.05.1999. године, а датум престанка запослења 30.11.2004. године као неоснован. Ставом 5. пресуде одбијен је захтев тужиље да јој тужени на име накнаде штете у виду трошкова за гашење и поновно отварање аа ординације исплати износ од 10.020,00 динара са законском затезном каматом од 02.11.2004. године па до исплате, а ставом 6. пресуде обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 10.576,00 динара.

Окружни суд у Крушевцу је пресудом Гж1. бр. 2164/05 од 30.11.2005. године одбио као неосновану жалбу тужиље и првостепену пресуду у побијаном делу у ставу 1., у делу у коме је одлучено о камати, у ставу 3., 4., 5. и 6. потврдио.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 386. ЗПП-а раније важећег Закона о парничном поступку чија се правила у поступку одлучивања о изјављеној ревизији примењује на основу прелазне и завршне одредбе чл. 491. став 4. ЗПП-а („Службени гласник РС“, бр. 125 од 22.11.2004. године).

Ревизија је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП-а на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неоснован је разлог ревизије да су побијана и првостепена пресуда засноване на битној повреди одредбе члана 361. став 2. тачке 12. ЗПП-а.

Одлукама нижестепених судова дати су разлози о одлучним чињеницама, који нису између себе противуречни, а не противурече ни садржини доказа изведених у поступку. Због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. а у вези чл. 221. ЗПП-а учињене у првостепеном поступку ревизија се не може изјавити, а другостепени суд је у поступку донете одлуке о жалби тужиље дао разлоге за неоснованост навода жалбе о учињеној повреди поступка пред првостепеним судом и овлашћењу суда да на основу члана 221. Закона о парничном поступку одлучи које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница.

Одлука о тужбеном захтеву заснована је на утврђеном чињеничном стању да је правноснажном пресудом првостепеног суда поништено решење туженог на основу кога је тужиљи престао радни однос код туженог, а тужени обавезан да тужиљу врати на посао на радно место у складу са њеним квалификацијама. Поступајући по правноснажној пресуди тужени је 26.10.2004. године позвао тужиљу ради закључења уговора о раду и ступања на рад у ББ-1. Тужиља је 08.11.2004. године закључила уговор о раду, а 16.11.2004. године отказала је закључени уговор о раду, захтевајући да јој радни однос код

туженог престане 30.11.2004. године. Тужила је 08.05.2000. године отворила аа ординацију и у истој је радила до 08.11.2004. године, када је закључила уговор о раду са туженим и враћена на рад код туженог.

Одлучујући о захтеву тужиле за накнаду штете због изгубљене зараде за период од када је тужили престало радни однос по решењу које је правноснажном пресудом поништено па до враћања тужиле на рад 16.11.2004. године у поступку је утврђено да би тужила, да јој није престало радни однос код туженог остварила код туженог примања у укупном износу од 772.368,14 динара. Тужила је у периоду од 08.05.2000. године па до 18.11.2004. године по основу рада у аа ординацији као аа1 остварила укупно нето примање у износу од 668.625,64 динара.

На утврђено чињенично стање правилном применом материјалног права одбијен је тужбени захтев као неоснован преко износа који представља разлику између износа који би тужила остварила, да јој није престало радни однос код туженог и износа који је остварила по основу рада као аа1 у аа ординацији, а у периоду од 08.05.2000. године до 08.11.2004. године. Изгубљена зарада због незаконитог престанка радног односа представља за тужилу штету у смислу члана 155. Закона о облигационим односима. Међутим, тужени је у обавези да штету накнади само у оном обиму у коме је штета настала за тужилу. Како је тужила у периоду у коме није радила код туженог, због незаконитог престанка радног односа, радила као аа у аа1 ординацији чији је власник остварењем зараде у утврђеном износу, то је правилан закључак нижестепених судова да јој припада накнада у висини разлике коју би остварила по основу зараде код туженог и остварене зараде у аа ординацији.

Обавезивањем туженог да на име тужиле уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду запослених за период и за износ који представља накнаду штете из става 1. првостепене пресуде успостављено је стање које је било пре настале штете јер ће на тај начин тужила остварити права по основу доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и здравствену заштиту код Републичког фонда запослених у обиму према заради коју би остварила код туженог да јој није незаконито престало радни однос.

Правилно је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужила тражила исправку погрешно уписаног радног стажа а при утврђеној чињеници да је тужила у периоду од 08.05.2000. до 08.11.2004. године била власник аа ординације у којој је радила и била у радном односу. За тај период податке о запослењу уноси организација за пензијско и инвалидско осигурање. Настали трошкови одјаве и поновне пријаве аа радње нису последица радње туженог, па тужени није у обавези да тужили накнади овај износ.

Из изложеног неоснованог је разлог ревизије да је одлука о тужбеном захтеву у делу којим је одбијен као неоснован заснована на погрешној примени материјалног права.

Одлучујући о ревизији Врховни суд је ценио наводе којима се оспорава утврђени износ остварене зараде тужиле у аа ординацији у износу од 668.625,64 динара. Овим наводима се побија утврђено чињенично стање, а због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања ревизија се не може изјавити сходно члану 385. Закона о парничном поступку важећег у време покретања поступка и ставу 2. чл. 398. сада важећег Закона о парничном поступку. Неосновано тужила у ревизији истиче да је суд прихватајући дати налаз и мишљење судског вештака у поступку погрешно закључио да је тужила остварила зараду у висини основице за коју је вршила уплату доприноса, истичући да та основица представља бруто зараду а не износ остварене нето зараде. Прихватајући основицу на коју је тужила вршила уплату доприноса као висину остварене нето зараде суд је ценио поред изведеног доказа, налаза и мишљења судског вештака и исказ тужиле. На основу овлашћења из одредбе члана 8. Закона о парничном поступку из наведених доказа суд је узео као утврђену чињеницу да је тужила остварила нето зараду у износу који представља основицу за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду запослених.

Одлука о ревизији донета је на основу одредбе члана 393. ЗПП-а.

Председник већа-судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст